

Hemelvaart op Patmos.

Liturgiesuggesties:

Gezang 229: 1, 2 en 3

Gezang 229: 4 en 5

1^e Schriftlezing: Handelingen 1: 1-11

Psalm 98: 1

2^e Schriftlezing: Openbaring 12

Psalm 98: 2

Na verkondiging: Gezang 231: 1, 2, 3 en 4

Gezang 107: 3

Gezang 107: 4

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

'Er is geen dag in het jaar, waarop zó weinig aan de hemel wordt gedacht als juist op ... Hemelvaartsdag.'

Dat heeft eens een professor gezegd.

En ik ben bang, dat hij wel eens gelijk kan hebben.

Voor velen is hemelvaartsdag een vrije dag.

Traditie-getrouw stappen vandaag vele landgenoten en buitenlanders in de auto om de dag in of op het water door te brengen.

En zeg nou zelf: Het is toch best wel moeilijk om Hemelvaartsdag als een feestdag te zien?

Jezus Christus, Gods Zoon, heeft de aarde verlaten.

En dat, ... terwijl Hij hier juist zo nodig was.

Christus is dan wel opgevaren naar de hemel.

Maar er was op de aarde nog zoveel te doen.

Is dáárom Hemelvaartsdag "het stiefkind van de christelijke feestdagen"?

We krijgen wat meer inzicht in de betekenis van hemelvaart als we ons in kunnen denken ... waarom Jezus Christus naar de hemel is gegaan.

Er zijn daar voldoende aanwijzingen voor in de Bijbel.

Teksten als: "Ik ga naar mijn Vader om u een plaats te bereiden."

Voor vandaag kwam ik in Openbaring 12 een heel bijzondere hemelvaartstekst tegen.

Je zou er op het eerste gezicht zo overheen lezen.

Maar in Openbaring 12 komt de hemelvaart van Christus óók aan de orde.

Johannes - op Patmos, verbannen om zijn geloof in de opgestane Heiland - ziet in een visioen een vrouw.

"Een vrouw met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een krans van twaalf sterren op haar hoofd;

en zij was zwanger en schreeuwde in haar weeën en in haar pijn om te baren." (vers 1 en 2)

Dat, broeders en zusters, jongens en meisjes, dit visioen boordevol symboliek zit, is zomaar duidelijk.

Geen enkele vrouw zou zich zo kunnen kleden:

* de zon als jurk,

* de maan als haar schoenen,

* twaalf flonkerende sterren als juwelen op haar haarband.

Bovendien ... deze vrouw staat op het punt een kind ter wereld te brengen.

Ook daaraan valt weer te zien, dat we hier met symbolische taal te maken hebben.

Want er is nog nooit een vrouw geweest, die vlak voor het moment dat zij bevallen moet, haar mooiste kleren aantrekt.

De vrouw uit het visioen is dan ook geen gewone vrouw.

De vrouw uit het visioen is het volk van God, waaruit de Christus geboren zal worden.

Want Hij is het Kind, waarvan gezegd wordt, dat het "alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf".

Maar Johannes - op Patmos - is niet de enige die naar deze vrouw staat te kijken.

Hij ziet in het visioen een grote, rossige draak die de vrouw scherp in de gaten houdt.

Die draak heeft zeven koppen en tien horens.

En op die koppen ... zeven kronen.

Zijn staart zwiept een derde van de sterren van de hemel weg en gooit ze op de aarde.

Ook dat, broeders en zusters, jongens en meisjes, is weer beeldende taal.

Want zulke monsters bestaan in werkelijkheid niet.

De draak is ... "de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan".

In die tegenstander van God is een concentratie van macht gebundeld.

Vandaar die talrijke koppen met horens en kronen.

De draak zwiept een derde van de sterren omlaag.

Dat duidt de ontzaglijke brutaliteit van de satan aan.

Hij waagt het zelfs het domein van God binnen te dringen en daar verwoestingen aan te richten.

We zouden bij die sterren ... aan engelen kunnen denken.

In Job 38:7 worden de engelen immers morgensterren genoemd.

Dat de draak een derde van de sterren meesleept, wil dan zeggen ... dat hij een deel van de engelen aan God onttrokken heeft en achter zich gekregen heeft.

Het zijn de demonen die ons op aarde omringen.

Zij zijn er op uit ons bij God en Christus vandaan te trekken.

Nu ... deze draak staat te wachten op de geboorte van het Kind.

Want daar gaat het hem vooral om: om dat Kind.

De vrouw zelf interesseert hem in eerste instantie niet zo veel.

Maar het Kind, dat in Openbaring 12 ter wereld wordt gebracht, is de sleutelfiguur in de geschiedenis van God met mensen.

Als de satan het Kind te pakken kan krijgen en kan vernietigen, is hij de grote overwinnaar.

Maar als het Kind blijft leven, is de ondergang van de satan hoogstens een kwestie van tijd.

Daarom staat de draak in uiterste concentratie voor de vrouw.
Ze voelt - om zo te zeggen - zijn hete adem in haar gezicht.
Zodra het Kind geboren is, zal de draak het - met zijn open-gesperde muil - grijpen en verslinden.

En dan ziet Johannes in het visioen, dat het Kind geboren wordt: de Heerser die zijn vijanden met ijzeren vuist aan zich zal onderwerpen.
En de satan stelt alles in het werk om het Kind te vernietigen.
Welke Bijbellezer denkt dan niet aan de kindermoord van Bethlehem.
Herodes, instrument van de draak, stelt alles in het werk om het Kind te vinden en te doden.
Of denk aan de verzoeking, die Jezus weerstond ... in de woestijn.
Of denk ook aan de storm op het meer.
Jezus ligt te slapen en het kleine vissersbootje dreigt door de demonische machten, die in de storm tegen het scheepje woeden, het Kind te gronde te richten.
Of denk ook aan de kruisiging op Golgotha, waar het Kind - in alle ontluistering - de laatste aanvallen van de satan afweert, zijn levenswerk ten einde brengt en roept:
Het is volbracht!

En dan Pasen.
Een verzegeld graf.
Een soldatenwacht die moet voorkomen dat er een opstanding zal plaatsvinden.
Maar de draak slaagt niet in zijn opzet.
Hij kan nog zo dreigend met zijn geopende muil op Jezus Christus afkomen ... God beschermt zijn Kind, en grijpt op het beslissende moment Zelf in.

Het Kind - ziet Johannes op Patmos in zijn visioen - "werd plotseling weggevoerd naar God en zijn troon".

Dat laatste, broeders en zusters, jongens en meisjes, duidt nu de hemelvaart van Jezus Christus aan.
Op het meest beslissende moment grijpt God Zelf in.
Hij ontrukkt het Kind aan de klauwen van de draak.
Jezus Christus verwisselt de aarde voor de hemel.

Hemelvaart op Patmos.
Wat betekenen nu die woorden voor ons, vandaag?
De hemelvaart, broeders en zusters, jongelui, betekent - volgens dit visioen - in de eerste plaats, dat Christus voorgoed buiten het bereik van de satan wordt gebracht.
Heel zijn leven lang op aarde heeft Hij geleefd onder de adem van de draak, onder de bedreiging van diens gapende muil.
Daar komt nu een einde aan.
Hij is onbereikbaar geworden voor de satan.
Maar dát is nog niet alles, Hij wordt weggevoerd tot God en zijn troon.
D.w.z.: zijn Koningschap begint.
Zijn hemelvaart is zijn troonsbestijging!

De opzet van de satan is mislukt.
Jezus is niet uit de weg geruimd.
Hij heeft zijn Koningschap aanvaard.
Dat heeft onmiddellijke gevolgen voor de satan.
Zodra Christus zijn troon heeft bestegen en zich gezet heeft aan de rechterhand van God, begint Hij de eerste fase van zijn regeringsprogramma af te werken.
Dat program omvat de uitschakeling van de satan en het onderwerpen van alle vijanden aan zijn voeten.

Hemelvaartsdag - Kroningsdag!

Je vraagt je af: Hebben de discipelen dat beseft toen zij op die hemelvaarts-morgen met Jezus in de richting van Bethanië liepen?

Veertig dagen lang had Jezus zich - na zijn lijden - met allerlei tekenen kenbaar gemaakt aan de discipelen.

En telkens weer sprak Hij met hen over het Koninkrijk van God.

En Hij zei: 'Jullie moeten in Jeruzalem wachten, je moet er blijven, want jullie zullen gedoopt worden met de Heilige Geest.'

'Johannes de Doper doopte met water.'

'Zo zullen jullie worden gedoopt met de Heilige Geest.'

Maar - eigenlijk begrepen de discipelen van dat Koninkrijk van God - nog niet zo veel.

En ze vroegen: 'Gaat U van Israël weer een machtig land maken?'

'Zoals vroeger, toen David koning was?'

'Denk daar nu maar niet aan, wees mijn getuige maar, in de hele wereld, dát is voor jullie belangrijk.'

'De rest maakt de Vader in de hemel wel in orde.'

En toen was Jezus uitgesproken.

Hij had alles gezegd wat Hij moest zeggen.

En Hij werd - terwijl ze naar Hem keken - opgenomen.

Er was een wolk, een nevel, een mist, en ze konden Hem niet meer zien.

Ze keken om zich heen, maar ze zagen hun meester Jezus niet meer.

Ze deden dat, terwijl Jezus henenvoer.

Er staat niet dat ze dat ook zagen.

Ze zagen wel ineens dat er twee mannen bij hen stonden, die gekleed waren in witte kleren.

Op de paasmorgen waren er ook al twee van die witte mannen geweest, misschien waren het dezelfde wel.

'Zeg, wat staan jullie nou naar de lucht te kijken?'

'We zoeken Jezus! Hij is weg!'

Toen zeiden die twee mannen - engelen waren het:

"Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen."

Die van u opgenomen is naar de hemel.

En dan denk ik weer aan Openbaring 12:

"En haar kind werd plotseling weggevoerd naar God en zijn troon."

Weggevoerd naar God en zijn troon.

Weg, buiten het bereik van de draak!

En, nu voorgoed bij God om te heersen met een ijzeren staf.

Zo ziet Johannes het in zijn visioen:

"En zij baarde een zoon, een mannelijk wezen, dat alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf."

Die ... zij, die vrouw, is het volk van God.

Het volk dat met verlangen en verwachting had uitgezien naar de komst van de grote Koning van Israël.

Het Oude Testament is vol van profetieën, die de komst van deze - uit het nageslacht van David - aankondigen.

Ik denk aan een tekst als: "Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren."

De maagd is zwanger geworden en zij heeft een Zoon gebaard.

Een Zoon, die alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf.

Hoeden betekent: regeren.

In de oudtestamentische profetieën worden deze woorden ook gebruikt in verband met de komende Messias, die in alle glorie en majesteit zal regeren.

Openbaring 12, broeders en zusters, jongens en meisjes, tekent Christus als de machtige Vorst die alle heidenen, zijn vijanden, met krachtige hand onder de duim zal houden.

Vanzelfsprekend straalt de luister en de majesteit van deze geweldige Koning ook af op zijn volk.

Op dat volk valt - weliswaar - heel wat aan te merken.

Dat volk, die vrouw uit het visioen van Johannes, zelf is heus niet zo indrukwekkend. Het ontvangt zijn glans alleen van zijn grote Zoon.

Dankzij Hem is die vrouw in het visioen zo verblindend mooi gekleed.

Wat er - bij de geboorte van deze Zoon - gaat gebeuren is dan ook een hoogtepunt, een keerpunt, in de geschiedenis.

Op dit moment, op de komst van deze grote Koning, heeft heel de schepping, gesymboliseerd in zon, maan en sterren, gewacht.

Daar moet wel een prachtig feestkleed aan te pas komen.

En het wekt dan ook geen verbazing, dat Johannes - die dit alles ziet - spreekt van een groot teken in de hemel.

En dan het vervolg van Openbaring 12.

Je zou kunnen zeggen, daarin worden de gevolgen van de hemelvaart van Christus duidelijk.

Het eerste gevolg van Christus' hemelvaart is een oorlog in de hemel.

Wij denken gewoonlijk dat oorlog een typisch aards verschijnsel is.

Maar ook de hemel heeft een oorlog gekend.

Die tussen Michaël, de generaal van de hemelse legioenen engelen en ... de satan met zijn engelen.

Het leger van Christus - onder aanvoering van Michaël - zegeviert.

De satan en zijn engelen worden uit de hemel verdreven en op de aarde geworpen.

De hemel is het eerste terrein dat de satan moet prijsgeven.
In de hemel wordt daar op gepaste wijze aandacht aan besteed.
Johannes hoort een luide stem zeggen:

"Nu is verschenen het heil en de kracht en het koningschap van onze God en de macht van zijn Gezalfde."

Die macht, die heerschappij van de Messias is nu - op het moment van Christus' aankomst in de hemel - begonnen, zichtbaar en tastbaar.

"Want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht aanklaagde voor onzen God, is nedergeworpen."

Daar kun je aan zien dat het waar is.

Het maakt wel duidelijk, broeders en zusters, jongens en meisjes, hoe ingrijpend de positie van de satan geweest is en hoe ontzaglijk veel terrein hij gewonnen had, ... tot in de hemel toe.

Hij was daar - als het ware - kind aan huis.

Hij gedroeg zich daar ... alsof hij het voor het zeggen had.

En dag en nacht klaagde hij Gods kinderen aan bij God.

Voortdurend was hij bezig Gods kinderen tegenover God ... zwart te maken.

Zó groot was de macht en de invloed van de satan.

En God kon daar niet zomaar een stokje voor steken.

Want doordat de mens zich vrijwillig in de macht van de satan had begeven - door de wet van God te overtreden - had de satan er recht op.

De satan kon zijn rechtspositie alleen verliezen, als Christus - door zijn lijden en sterven - aan Gods recht had voldaan.

Dáárom was de satan er zo op gebrand het Kind te verslinden.

Zijn rechtspositie als aanklager bij God stond op het spel.

Die positie heeft hij verloren.

En daarom kon Christus ná zijn troonsbestijging zijn legermacht mobiliseren en de satan uit de hemel gooien.

De toegang tot de hemel is hem nu voorgoed ontzegd.

Hij heeft geen recht meer daar te komen en ons aan te klagen.

In plaats van de satan is nu Christus in de hemel.

En Hij is daar bij God onze Voorspraak.

Hij pleit voor ons bij God.

Eerst hoorde God door de satan alleen maar kwaad van ons.

Nu hoort Hij door Christus de andere kant van ons levensverhaal.

U begrijpt, broeders en zusters, jongens en meisjes, de hemelvaart van Christus is van grote betekenis ... ook voor ons, voor u, voor jou, voor mij.

Wij hebben niet meer een aanklager in de hemel, maar een Voorspreker.

Niemand minder dan de Zoon van God, die - na zijn hemelvaart - voor ons bidt en pleit.

"Daarom. verheugt u, gij hemelen en wie daarin wonen.

Wee de aarde en de zee, want de duivel is tot u nedergedaald in grote grimmigheid, wetende, dat hij weinig tijd heeft."

Dat zijn geweldige woorden, die Johannes op Patmos hoort. Verheugt u!
Want onze zonden hebben bij God niet meer het laatste woord, maar de vergeving,
de verzoening die Christus voor ons heeft verworven.
Jezus Christus is nu in de hemel om daar zijn verlossingswerk voort te zetten.
Hij bidt en pleit voor ons allen, die echt van Hem houden, die oprecht en eerlijk leven
en hun geloof, hun vertrouwen op deze Middelaar hebben gesteld.

Maar we zullen het niet gemakkelijk hebben.
Omdat de draak het Kind niet te pakken kon krijgen, richt hij zich nu op de vrouw.
De gemeente van Christus wordt - na zijn hemelvaart - een vervolgte gemeente.
Maar Christus laat haar niet aan haar lot over.
De vrouw worden twee vleugels van een grote arend gegeven om naar de woestijn te
vliegen.

De gemeente van Christus krijgt - door op Hem te vertrouwen - vleugels.
En zij vliegt de woestijn in, buiten het bereik van de draak.
Daar wordt ze onderhouden, "buiten het gezicht van de slang, een tijd en tijden en
een halven tijd."
In de woestijn.
Dat is God wel toevertrouwd.
Hij zorgde voor manna, voor water uit de rots, voor kleding die niet verouderde, voor
sandalen die niet versleten, toen Israël 40 jaar in de woestijn moest leven.

Sinds Christus' hemelvaart is zijn gemeente een woestijn-gemeente.
Dat is noodzakelijk om aan de greep van satan te ontkomen.
Zodra ze - uit de woestijn - zouden terugkeren naar de bewoonde wereld, zou ze
weer in de greep van satan komen.
Waar de gemeente solidair wordt met de wereld-zonder-God, haar wortels in deze
wereld verankert en vergeet dat zijn vluchteling en vreemdeling is,
verschraalt het geloof en de gemeenschap met Christus.
Je ziet dat met verdriet soms al hier en daar gebeuren, waar gemeenten en
christenen opgaan in politieke en maatschappelijke actiegroepen.
Die gemeente wordt op den duur door de draak verslonden!

Want de draak, de slang, geeft het niet op de gemeente in de woestijn ... te treffen.
Hij ontketent een stroom van ellende en geweld en verdrukking en vijandschap tegen
de gemeente om haar daardoor te vernietigen.
Maar ook daarmee heeft hij geen succes.
Er komt altijd wel iets tussen, waardoor hij zijn doel niet bereikt.

*

Wanneer we, broeders en zusters, jongens en meisjes - aan het eind gekomen van
Openbaring 12 - nog even de betekenis van Christus' hemelvaart in Johannes'
visioen in beeld krijgen, dan zien we een schoongeveegde hemel
en een aarde die het toneel van satans activiteit is,
gericht tegen een gemeente die alleen levensvatbaarheid heeft in de woestijn.

Is die hemelvaart van Christus voor ons dan wel zo gunstig?

Ja zeker, want vanuit de hemel zorgt Christus ervoor, dat zijn gemeente in de woestijn onderhouden wordt.

Hij houdt ons daar in leven door zijn gaven, ... waarvan de Heilige Geest de voornaamste gave is.

In het hart van de woestijn ontspringt voor ons een fontein van water dat springt tot in het eeuwige leven.

En bovendien: de woestijn is het voorportaal van het beloofde land, van de nieuwe aarde.

Veel tijd heeft de satan niet meer.

Want het Kind dat weggevoerd werd naar God en zijn troon ... zal binnen afzienbare tijd ... op aarde terugkomen.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Haarlem 24 mei 2001

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !